

Sygn. akt IX Ca 1184/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Żegarska (spr.)
Sędziowie:	SO Jacek Barczewski SO Mirosław Wieczorkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Najdrowska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2018 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.

z udziałem uczestników postępowania T. K., I. K. i Skarbu Państwa reprezentowanego przez Starostę (...)

o stwierdzenie zasiedzenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 28 sierpnia 2017 r., sygn. akt I Ns 138/15,

p o s t a n a w i a:

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania T. K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska Mirosław Wieczorkiewicz

Sygn. akt IX Ca 1184/17

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedzibą w L. domagał się stwierdzenia, że jego poprzednik prawny - Skarb Państwa - zasiedział z dniem 1 stycznia 1975 r. służebność gruntową o treści obejmującej służebność przesyłu dotyczącej fragmentów linii elektroenergetycznych: odcinka linii napowietrznej niskiego napięcia 0,4 kV, odcinka linii napowietrznej średniego napięcia SN 15kV w zakresie przebiegu nad działką uczestników postępowania (nr (...) Kw. nr (...)) w odgałęzieniu zasilającym słupową stację transf. Nr (...) „(...)” wraz z posadowionymi na działkach stanowiskami słupowymi, a także słupowej stacji transformatorowej SN/nn nr (...)„(...)”.

Ewentualnie domagał się stwierdzenia, że zasiedzenie przedmiotowej służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nastąpiło w dniu 21 sierpnia 2002 r. przez Zakład (...) S.A.

Uczestnicy postępowania T. K. i I. K. wniesli o oddalenie wniosku.

Uczestnik postępowania Skarb Państwa - Starosta (...) nie zajął stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 r., Sąd Rejonowy w Giżycku oddalił wniosek (pkt. 1) oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania T. K. kwotę 257 zł z tytułu kosztów procesu (pkt. 2).

Sąd ten ustalił, że na początku lat 60 XX wieku we wsi P. (pow. W.), wybudowano linię wysokiego napięcia 15 kV wraz ze stacją transformatorową słupową. Lokalizację szczególną na budowę przedmiotowej linii na terenie prywatnym przez Zakład (...) w O. zatwierdziło Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w W. w drodze zaświadczenia z dnia 8 listopada 1960 r. Nr (...)wydanego na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. - Monitor Polski Nr 67, poz. 408. Ten sam organ w piśmie z dnia 16 stycznia 1961 r. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości zezwolił na wybudowanie wskazanych urządzeń. Urządzenia zlokalizowane były między innymi na działce o nr geod (...)stanowiącej ówczesnie współwłasność K. i M. B., opisanej w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Giżycku. Na początku lat 80 XX wieku przystąpiono do modernizacji przedmiotowych urządzeń w oparciu o projekt techniczny przebudowy linii SN, stacji transformatorowej i linii NN sporządzony w dniu 29 czerwca 1981 r. Inwestorem przebudowy był Urząd Wojewódzki w S.. Plan realizacyjny przebudowy linii energetycznej został zatwierdzony przez Wojewódzkie Biuro (...) w S. na mocy decyzji z dnia 9 października 1981 r. Planu inwestycji, ani lokalizacji urządzeń nie uzgadniano z właścicielami nieruchomości, na których były one posadowione. Modernizacja obejmowała fragment linii energetycznej przebiegający przez działkę o nr geod (...) stanowiącą ówczesnie współwłasność H. i E. Ś.. W jej wyniku dokonano wymiany słupów z drewnianych na betonowe, zmieniono przebieg linii energetycznej na działce o nr geod (...) która dotychczas biegła „na ukos”, a po przebudowie wzdłuż granicy działki. Przesunięto również stację transformatorową o ok. 100 metrów w stronę granicy działki. W toku przebudowy dokonano kontroli instalacji wewnętrznych na nieruchomościach, które ówczesnie stanowiły własność m.in. A. K. i H. Ś. i stwierdzono usterki, które miały zostać usunięte przez odbiorców we własnym zakresie. W dniu 21 sierpnia 1982 r. przedstawiciele Zakładu (...) dokonali sprawdzenia gotowości przyłączenia do sieci przebudowanych urządzeń i uznali je jako nadające się do włączenia pod napięcie. Od momentu przebudowy w 1982 r. do chwili obecnej nie zmieniono lokalizacji urządzeń energetycznych we wsi P..

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że działka o numerze geodezyjnym (...) na przestrzeni lat ulegała podziałom geodezyjnym. Obecnie uczestnicy postępowania T. K. i I. K. są współwłaścicielami na prawie wspólności ustawowej nieruchomości gruntowej zabudowanej składającej się z działki o nr geod (...) powierzchni 0,1115 ha, dla której Sąd Rejonowy w Giżycku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Prawo własności przedmiotowej nieruchomości uczestnicy nabyli od H. i E. Ś. na mocy umowy sprzedaży z dnia 22 lipca 1996 r. (Rep. A Nr (...), Kancelaria Notarialna w W. notariusz K. C.). Wymienieni nabyli własność tej nieruchomości, składającej się ówczesnie na działkę o nr geod (...)o łącznej powierzchni 7 ha 36 arów, opisanej w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Giżycku, na mocy umowy sprzedaży z dnia 04.04.1979 r. od F. i A. C. (Rep. A Nr (...), Państwowe Biuro Notarialne w G.). Obecnie na działce nr (...) znajdują się następujące urządzenia przesyłowe: stacja transformatorowa N-8-93, linia eSN 15 kV, dwie linie napowietrzne eNN 0,4 kV oraz linia kablowa 0,4 kV. Łączna powierzchnia przedmiotowych urządzeń wraz z gruntami, których użytkowanie jest w związku z tym ograniczone wynosi 321 m⁽²⁾. Z tej części nieruchomości uczestnicy mogą korzystać jedynie poprzez utworzenie ogródków warzywnych, terenów zielonych, miejsc parkingowych, przejść komunikacyjnych. Wskazane urządzenia wchodziły w skład przedsiębiorstwa państwowego - Zakładu (...) w B.. Przedsiębiorstwo te w dniu 12 lipca 1993 r. zostało przekształcone w Zakład (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w B.. W dniu 30 czerwca 2007 r. ze struktury tej spółki wydzielono przedsiębiorstwo Zakład (...) S.A. Operator Systemu Dystrybucyjnego – Oddział (...) w B., które wniesiono aportem do (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. W skład tego przedsiębiorstwa wchodziły m. in. prawo własności

nieruchomości, budynków i budowli oraz ruchomy majątek sieci obejmujący w szczególności urządzenia służące do doprowadzania i odprowadzania prądu elektrycznego. W 2008 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zmieniła nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. W dniu 31 sierpnia 2010 r. nastąpiło połączenie (...) Spółki Akcyjnej w L. z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przez przejęcie przez pierwszą ze spółek majątku drugiej. Urządzenia przesyłowe zlokalizowane na działce nr (...) od momentu posadowienia znajdowały się w posiadaniu poprzedników prawnych wnioskodawcy, a obecnie wnioskodawcy. Poddawane są one regularnym oględzinom oraz pracom eksploatacyjnym co 5 lat. W razie potrzeby wykonywane są także prace remontowe.

Na końcu Sąd I instancji ustalił, że w 2006 r. uczestnicy postępowania podjęli próby ugodowego uregulowania stanu prawnego nieruchomości. Wobec nieuwzględnienia ich żądań przez poprzednika prawnego wnioskodawcy wnieśli w dniu 12 lipca 2006 r. do tut. Sądu pozew o nakazanie Zakładowi (...) S.A. w B. usunięcia urządzeń energetycznych stanowiących własność pozwanego na podstawie art. 222 § 2 k.c. oraz zasądzenia od niego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2009 r., które uprawomocniło się w stosunku do powodów w dniu 3 maja 2009 r., zaś do pozwanego w dniu 3 kwietnia 2009 r., Sąd Rejonowy w Giżycku uwzględnił w części żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 27 grudnia 2011 r. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L. oraz (...) S.A. Oddział z siedzibą w B. uczestnicy postępowania ponownie domagali się przywrócenia stanu poprzedniego na podstawie art. 222 § 2 k.c. oraz zasądzenia na ich rzecz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Prawomocnym postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. tut. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na wszczęcie postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że przesłankami nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie są: nieprzerwane posiadanie nieruchomości w granicach służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia oraz upływ terminu określonego w art. 172 § 1 lub 2 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. Zdaniem Sądu I instancji, w niniejszej sprawie dwie pierwsze przesłanki pozostawały poza sporem. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że urządzenia przesyłowe na nieruchomości objętej wnioskiem, zostały posadowione w latach 60 XX wieku, przy czym brak było możliwości ustalenia dokładnej daty dziennej. Bezsporne jednak pozostawało, iż od momentu ich posadowienia do chwili obecnej wnioskodawca oraz jego poprzednicy prawni nieprzerwanie korzystali z urządzeń oraz wskazanej nieruchomości w granicach służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Z zeznań świadków - pracowników wnioskodawcy - J. S. i M. S. wynika, że wszystkie urządzenia podlegały zabiegom eksploatacyjnym oraz regularnym oględzinom. W razie konieczności podejmowane były także czynności naprawcze, a także konieczne modernizacje i przebudowy. Wobec powyższego Sąd uznał, że posiadanie nieruchomości uczestników przez wnioskodawcę i jego poprzedników prawnych we wskazany sposób odpowiada posiadaniu w granicach służebności przesyłu (art. 352 § 1 k.c.) oraz polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia.

Sąd I instancji wyjaśnił, że spór w sprawie koncentrował się wokół sposobu wejścia poprzednika prawnego wnioskodawcy w posiadanie nieruchomości gruntowej i znajdujących się na niej urządzeń energetycznych. Kwestię sporną stanowiła okoliczność, czy nastąpiło to w dobrej, czy złej wierze. Ustalenie tego faktu determinowało długość okresu posiadania niezbędnego do zasiedzenia, który przy dobrej wierze wynosi 20 lat, zaś przy złej 30 lat (art. 172 k.c.). Zdaniem Sądu, okoliczności sprawy nie pozwalały na przyjęcie dobrej wiary wnioskodawcy. Przedsiębiorca przesyłowy nie wykazał bowiem, aby dysponował jakimkolwiek tytułem prawnym do nieruchomości objętej wnioskiem (dezyzja administracyjna, zgoda poprzednich właścicieli). Dokumenty dotyczące procesu budowlanego, nie dają natomiast podstawy do objęcia prawa odpowiadającego treścią służebności gruntowej.

Według Sądu Rejonowego, termin posiadania służebności należało liczyć najwcześniej od dnia 21 sierpnia 1982 r. - tj. od dnia stwierdzenia gotowości urządzeń elektrycznych do podłączenia pod napięcie po dokonanej przebudowie. Modernizacja linii energetycznej polegająca na zmianie jej przebiegu oraz przebudowaniu i przesunięciu stacji transformatorowej wpłynęła bowiem na zmianę stanu posiadania, a tym samym treść służebności. W sprawie na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c., należało uwzględnić przerwanie biegu zasiedzenia przez wytoczenie

przez uczestników powództw o nakazanie usunięcia urządzeń energetycznych w oparciu o treść art. 222 § 2 k.c. oraz zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości kolejno w dniach 12 lipca 2006 r. (w sprawie o sygn. akt I C 191/06) i 27 grudnia 2011 r. (w sprawie o sygn. akt I C 307/11). Powództwo wytoczone na podstawie art. 222 § 2 k.c. jako zmierzające bezpośrednio do ochrony prawa własności skutkuje przerwaniem biegu zasiedzenia. Termin ten nie rozpoczął biegu na nowo, bowiem postępowanie w sprawie o sygn. akt I C 307/11 toczące się przed tut. Sądem nie zostało prawomocnie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.), a w chwili obecnej jest zawieszona na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Wobec powyższego stwierdzono, że nie upłynął przewidziany ustawą 30-letni termin niezbędny do stwierdzenia nabycia służebności w drodze zasiedzenia, a tym samym wniosek został oddalony. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu I instancji w całości.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa procesowego oraz materialnego:

1. art. 234 k.p.c. poprzez naruszenie zasady związania Sądu domniemaniem prawnym dobrej wiary, wynikającym z art. 7 k.c. pomimo, że w okolicznościach niniejszego postępowania nie zostało ono obalone,

2. art. 172 k.c. w zw. z art. 352 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. i art. 305¹ k.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię wskutek czego Sąd oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w niniejszym postępowaniu pomimo, że wnioskodawca dysponuje tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości uczestników postępowania w postaci zasiedzianej służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, a co za tym idzie wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w niniejszym postępowaniu zasługuje w całości na uwzględnienie,

3. art. 7 k.c. w zw. z art. 234 k.p.c. poprzez ich niewłaściwą wykładnię wskutek czego Sąd oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w niniejszym postępowaniu pomimo, że wnioskodawca dysponuje tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości uczestników postępowania w postaci zasiedzianej służebności gruntowej o treści służebności przesyłu wobec wejścia w posiadanie służebności w dobrej wierze, a co za tym idzie wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w niniejszym postępowaniu zasługuje w całości na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, wnioskodawca domagał się:

1. zmiany zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w całości,

2. zasądzenie od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i na podstawie tych ustaleń wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia, ustalenia te Sąd Odwoławczy uznaje za własne. Także wywód prawny dokonany przez Sąd pierwszej instancji jest trafny. Zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

Wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa

procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, Legalis nr 92438).

Analiza akt sprawy nakazuje stwierdzić, że nie zaszły w toku procedowania Sądu pierwszej instancji jakiegokolwiek okoliczności, skutkujące nieważnością postępowania według przesłanek tej nieważności, wskazanych w treści przepisu art. 379 kpc. Sąd Okręgowy nie stwierdził również uchybień Sądu Rejonowego, polegających na naruszeniu norm prawa materialnego.

Na etapie postępowania apelacyjnego, wnioskodawca (...) S.A. z siedzibą w L. starał się wykazać, że - wbrew twierdzeniom Sądu pierwszej instancji - objął w dobrej wierze posiadanie urządzeń przesyłowych zlokalizowanych na nieruchomości uczestników postępowania.

Na potwierdzenie przedstawionego stanowiska, skarżący przedstawił trzy argumenty.

W pierwszej kolejności wskazał, że o dobrej wierze jego poprzednika prawnego (Skarbu Państwa), świadczy wejście w posiadanie służebności gruntowej na podstawie obowiązujących wówczas przepisów prawa (ustawa z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli).

W tym też zakresie, powołał się na zestawienie protokolarne kontroli instalacji wewnętrznych w miejscowości P. S. - element dokumentacji projektowej przebudowy linii SN, stacji transformatorowej i linii niskiego napięcia z 1981 r. (k. 213).

Ponadto skarżący zwrócił uwagę na to, że opracowanie dokumentacji modernizacji urządzeń z 1981 r., zostało wykonane przez podmiot wyspecjalizowany - Zakład (...). Jednocześnie z decyzji Wojewódzkiego Biura (...) w S. z dnia 9 października 1981 r. (wydanej na wniosek ww. podmiotu) wynika, że dotyczyła ona zatwierdzeniu planu realizacyjnego Urzędu Wojewódzkiego w S. (k. 77). Zdaniem skarżącego, jeżeli w pracach projektowych inwestycji brał udział państwowy organ publiczny, to poprzednik prawny wnioskodawcy był w dobrej wierze w okresie realizacji inwestycji w 1981 r.

W końcu wskazano, że uczestnicy postępowania w żaden sposób nie obalili domniemania dobrej wiary ustanowionego w art. 7 k.c.

Odnosząc się do pierwszego argumentu wskazać należy, że w treści powołanego w apelacji zestawienia protokolarnego kontroli instalacji wewnętrznych w miejscowości P. S. - element dokumentacji projektowej przebudowy linii SN, stacji transformatorowej i linii niskiego napięcia z 1981 r. (k. 213) - w żaden sposób nie odwołano się do przepisów ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

Dalej wskazać należy, że udział organów państwowych w toku realizacji inwestycji polegającej na przebudowie linii energetycznej we wsi P. - S., nie świadczy automatycznie o dobrej wierze poprzednika prawnego wnioskodawcy.

Z decyzji Wojewódzkiego Biura (...) w S. z dnia 9 października 1981 r. wynika, że podstawę prawną wydania tego aktu administracyjnego stanowił przepis art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane.

Tymczasem z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r. (III CZP 76/15, Legalis nr 1358783) , którą Sąd Okręgowy podziela wynika, że wybudowanie na cudzej nieruchomości urządzeń przesyłowych przez korzystające z nich przedsiębiorstwo po uzyskaniu decyzji wydawanych w procesie budowlanym nie rozstrzyga o możliwości zakwalifikowania posiadania nieruchomości - na której te urządzenia zostały posadowione - jako wykonywanego w dobrej wierze.

W uzasadnieniu powołanej uchwały wskazano, że z wydania pozwolenia na budowę na podstawie prawa budowlanego z 1974 r. nie można wyprowadzić pewnych wniosków co do tego, że inwestor w dacie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę miał tytuł do dysponowania nieruchomością oraz o rodzaju tego tytułu. Na tej podstawie można co najwyżej wnioskować, że organ administracji publicznej prowadzący postępowanie o wydanie pozwolenia na budowę przypisał

inwestorowi taki tytuł, gdyż była to dla niego jedna z przesłanek warunkujących uwzględnienie wniosku o wydanie żądanego pozwolenia (art. 29 ust. 5).

Warto przy tym zauważyć, że powołana w apelacji decyzja z dnia 9 października 1981 r., nie stanowiła pozwolenia na budowę, lecz dotyczyła jedynie zatwierdzenia planu realizacyjnego przebudowy linii energetycznej we wsi P. - S..

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 prawa budowlanego z 1974 r., zatwierdzenie planu realizacyjnego traci ważność, jeżeli inwestor nie uzyskał prawa do terenu lub je utracił, albo w ciągu jednego roku od zatwierdzenia tego planu nie wystąpił o pozwolenie na budowę. Termin do wystąpienia o pozwolenie na budowę może być w szczególnie uzasadnionych wypadkach przedłużony.

Zatem literalna wkładania wskazanego przepisu wskazuje, że przed uzyskaniem pozwolenia na budowę należało uzyskać zatwierdzenie planu realizacyjnego, do którego nie było wymagane prawo do nieruchomości na cele budowlane (tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 16 października 2007 r., VII SA/Wa 1430/07, Legalis nr 272005).

Treść przepisu art. 21 ust. 1 prawa budowlanego z 1974 r. wskazuje co prawda, że inwestor musiał uzyskać prawo do terenu budowy.

Jednakże jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 listopada 2015 r., uprawnienie do dysponowania nieruchomością na cele inwestycyjne mogło wynikać ze stosunku obligacyjnego między inwestorem a właścicielem nieruchomości, a o istnieniu takiego stosunku może świadczyć na przykład to, że właściciel nieruchomości, po doręczeniu mu decyzji o pozwoleniu na wybudowanie urządzeń przesyłowych na jego gruncie nie kwestionował przesłanek, które leżały u podstaw jej wydania i nie wnosił od niej dostępnych mu środków zaskarżenia.

Tymczasem w niniejszej sprawie, wnioskodawca nie przedłożył żadnego materiału dowodowego, który mógłby stanowić podstawę ustaleń w tym zakresie.

Odnosząc się do ostatniego argumentu apelacji wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko - podzielane przez Sąd Okręgowy w niniejszym składzie, że do obalenia domniemania dobrej wiary może dojść na skutek oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie i niezależnie od tego, która ze stron domagała się przeprowadzenia dowodu, nie jest również wyłączone stosowanie domniemań faktycznych, jeśli byłyby do tego podstawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1994 r., I CRN 44/94, Legalis nr 28578, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., V CSK 87/13, Legalis nr 810300).

Przyjęte rozumienie dobrej wiary w związku z wykonywaniem posiadania prowadzącego do zasiedzenia, w tym i służebności o treści służebności przesyłu, oznacza, że za osobę zasiadającą tę służebność w dobrej wierze można by uznać jedynie tego, kto z cudzej nieruchomości korzysta nie w zakresie treści dowolnego prawa, ale wyłącznie w zakresie treści służebności o treści służebności przesyłu, a w danych okolicznościach jego błędne przekonanie o przysługiwaniu mu uprawnień mieszczących się w zakresie tej służebności jest usprawiedliwione (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15, Legalis nr 1358783).

W ocenie Sądu Okręgowego, dowody przedłożone przez wnioskodawcę świadczą o tym, że jego poprzednicy prawni objęli w posiadanie urządzenia przesyłowe na nieruchomości objętej wnioskiem w złej wierze. Do akt nie dołączono bowiem żadnej decyzji administracyjnej, która mogłaby wywołać u przedsiębiorcy przekonanie, że posiada on uprawnienie do korzystania z urządzeń przesyłowych posadowionych na cudzym gruncie.

Ponadto podkreślenia wymaga, że projekt techniczny z 29 czerwca 1981r.(k.75) przewidywał przebudowę linii SN, stacji transformatorowej linii niskiego napięcia. Natomiast z zeznań pracowników samego wnioskodawcy – J. S.(k.101v) i M. S. (k.110 v) wynika, że była to przebudowa istniejących urządzeń wybudowanych w 1962r. Stacja transformatorowa powstała w innym miejscu niż poprzednia, została przesunięta o ok. 65 cm, a fragment linii średniego napięcia też został lokalizacyjnie zmieniony i nastąpiła zmiana przewodów. Przystawienie stacji

transformatorowej i zmiana przebiegu linii spowodowała, że dotychczasowy przebieg po przekątnej linii niskiego napięcia został zmieniony na przebieg wzdłuż działki (k.110v).Zmiana przebiegu linii spowodowała więc zmianę treści służebności .Wnioskodawca nie może więc domagać się doliczenia okresu posiadania sprzed 21 sierpnia 1980r. (k. 80-data protokołu ze sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych),albowiem posiadanie jego poprzednika prawnego dotyczyło, innego przebiegu służebności przesyłu o treści odpowiadającej służebności gruntowej (por. wyrok SN z 19 maja 2004r., III CK 496/02) .

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego - wobec ewidentnej sprzeczności interesów zainteresowanych - orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.

W art. 520 § 2 k.p.c. ustawodawca przewidział bowiem odstępstwo od zasady, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. Zgodnie z powyższym przepisem, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub ich interesy są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości.

Sprzeczność interesów pomiędzy uczestnikami w rozumieniu art. 520 § 2 k.p.c. występuje natomiast wtedy, gdy postanowienie kończące postępowanie w sprawie wywiera wpływ dla jednych zainteresowanych na zwiększenie, a dla innych na zmniejszenie ich praw (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., I CZ 148/12, Legalis numer 584429).

W niniejszej sprawie, wnioskodawca domagał się stwierdzenia zasiedzenia a uczestnik postępowania reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego wnosił o oddalenie wniosku .

Zatem niewątpliwie między wnioskodawcą a uczestnikiem postępowania zachodziła sprzeczność interesów w rozumieniu 520 § 2 k.p.c.

Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska Mirosław Wieczorkiewicz.